

Kosmoksen lapset -esitys ei istu perinteisen teatterin, tanssin tai sirkuksen määritelmiin, mutta ilahduttaa irtonumeroillaan

CUM BOYS vol. 4 – Kosmoksen lapset sopii Jyväskylän Kesä -festivaalin profiiliin kuin ketsuppi kaalikeittoon.

Company Uusi Maailma: CUM BOYS vol. 4 - Kosmoksen lapset -esitys nähdään Jyväskylän kesä -festivaalilla. Kuvassa Mikko Hursti ja Eero Virtanen. (KUVA: AKI RANTALA)

Jussi Tossavainen

Julkaistu: 5.7.2018 12:29

Esitystaide

Company Uusi Maailma: CUM BOYS vol. 4 - Kosmoksen lapset. Ohjaus ja suunnittelu Seija Hakkarainen, koreografiat Hakkarainen, Julia Milao, Henri Hiltunen ja Oona Ahokas, valosuunnittelu Jere Suontausta, puvut Sari Nyman ja Hakkarainen, äänisuunnittelu Hakkarainen ja Joonatan Jaakonaho, esiintyjät Mikko Hursti, Eero Virtanen, Petri Kaikosuo, Henri Hiltunen, Julia Milao, Oona Ahokas, Milla Lähtevänoja, Kalle Keränen, Ville Huovinen, Tero Savolainen, Sami Keinänen ja Jere Suontausta. Jyväskylän Kesän ohjelmistoa Ilokivessä.

Lattialla valonheittimet pyörivät ja elävät omaa elämäänsä liikkuen kuin teollisuusrobotit. Kaksi hahmoa kantaa näyttämölle jättimäistä diskopalloa. Asetelma tuo mieleen Hugo Simbergin *Haavoittuneen enkelin*. Kulttuurit ja aikakaudet törmäytetään, elementeillä ja esittämisen tavoilla viittaillaan intertekstuaalisesti ristiin rastiin.

Jyväskylän Kesä -festivaali on vuosien saatossa vahvasti profiloitunut sanattomaan ja fyysiseen teatteriin tai esitystaiteisiin, kuten niitä nykyään kutsutaan. Sellaiseen, mikä ei välttämättä istu perinteisen teatterin, tanssin tai sirkuksen määritelmiin. Siten Company Uuden Maailman teos *CUM BOYS vol. 4 - Kosmoksen lapset* sopii festivaalin profiiliin kuin ketsuppi kaalikeittoon. Kaikki on mahdollista, mitä vain voi tehdä.

Uusi Maailma ei ole ensimmäistä kertaa tekemässä rajoja paukuttelevaa ja katsojaa haastavaa näyttämöllisyyttään. Ryhmän läpimurtoteos *Globally Wanted* oli synkkäsävyinen rykäys, jonka rinnalla *Kosmoksen lapset* vaikuttaa melkein kiltiltä. Suunnittelijana ja ohjaajana kummassakin on ryhmän sielu Seija Hakkarainen.

Uuden Maailman ja tekijöidensä tyyli ei istu mihinkään lokeroon. Se antaa itselleen luvan tehdä mitä tahansa ja sysää vastuun katsojalle. Ota tai jätä. Meitä huvittaa nyt tehdä tällaista. Siinä on puolensa ja puolensa. Katsojana voi myös vetäytyä tulkitsemisen pakosta, heittäytyä vain mukaan ja antaa tulla yllätetyksi. Tai pohtia päänsä puhki ja pilata iltansa.

Tämän genrettömän genren pioneerina Suomessa voi pitää Minna Vainikaista, joka hämmästytti 1990-luvulla teoksillaan Silikoniplaneetta ja Gekko. Jälkimmäisen arviossa edesmennyt Helsingin Sanomien kriitikko Jukka Kajava nimitti Vainikaista ”ilon evankelistaksi”. Samoilla linjoilla jatkaa Hakkaraisen Uusi Maailma, joskin maailma ja esityskulttuuri on muuttunut. Enää tämä lokeroimattomuus ei hätkähdytä samalla tavalla mutta into tekemiseen ja konventioiden kyseenalaistamiseen ilahduttaa yhä.

Mikä parasta, viihdyttäminen tai yleisön viihtyminen ei ole enää peikko, mitä pitää kavahtaa. Saa naurattaa, ja jos onnistuu siinä, aina parempi. Koska hauskan tekeminen on kaikkein vaikeinta. Synkistellä osaa kuka hyvänsä.

Naurun ja ilon aiheita riittääkin. *Kosmoksen lapset* on kosminen varietee täynnä yllättäviä irtonumeroita. Siinä on japanilaista kawaii-estetiikkaa, silkkaa aerobicia, lesbistä rakkautta ja nokkahuilukvartetti soittamassa epävireisesti povipommi Sabrinan kasarihittiä *Boys!* Esitystä varten tehty musiikki on muutenkin tärkeässä roolissa.

Pikkujouluhuumorin vaara lurkkii nurkan takana mutta sellaiseksi tämä on liian kunnianhimoista. Mitään ei vedetä kummeliksi tai lössiksi. Tämä on siitä erikoinen esitys, että kaikesta parodiallisuudestaan huolimatta sitä ei voi kutsua parodiaksi, koska parodian kohde puuttuu tai se on tunnistamattomissa. Company Uusi Maailma parodioi korkeintaan itseään.